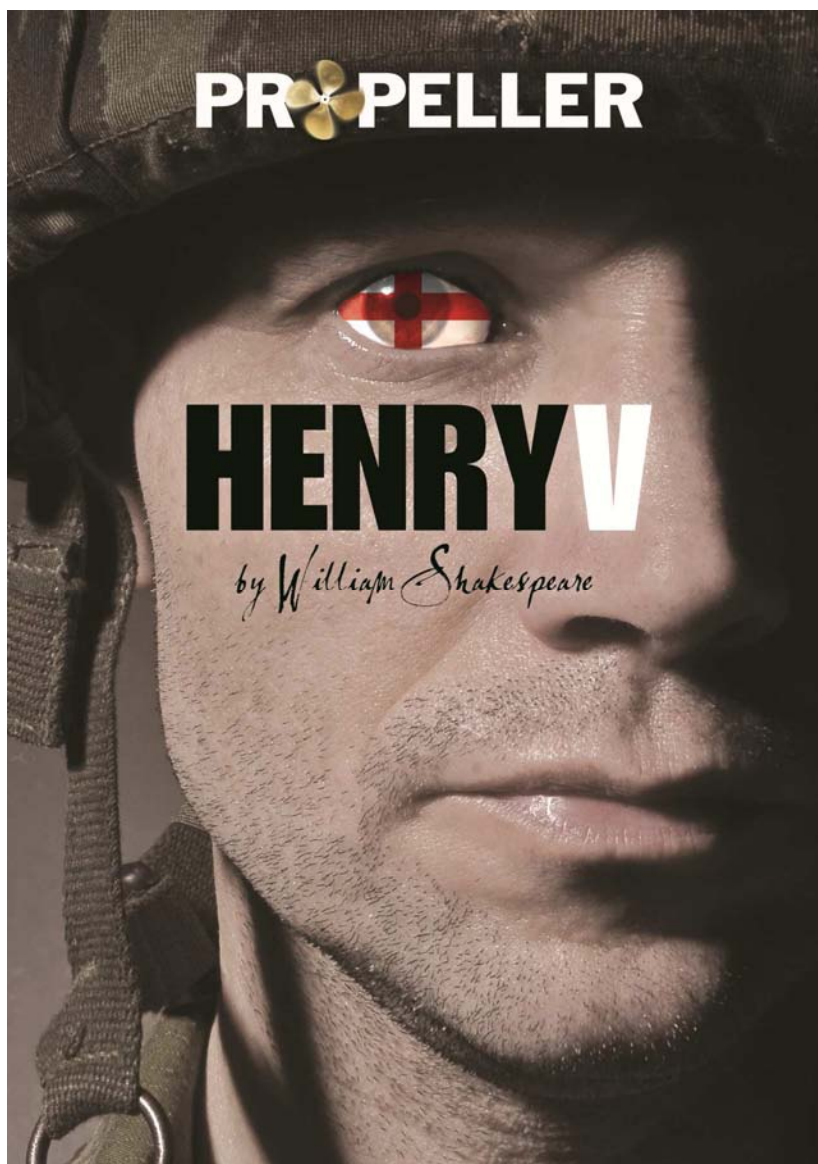

temporada alta

FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA · GIRONA / SALT

Dossier de l'espectacle

Setmana 11

HENRY V

De William Shakespeare

Propeller i The Touring Partnership

6 de desembre del 2011, 18h

7 de desembre del 2011, 21h

Teatre Municipal de Girona

Henry V és el nou treball de la companyia londinenca Propeller, dirigida per Edward Hall, formada exclusivament per homes, i que aposta per un apropament rigorós als textos de Shakespeare, però a partir d'una estètica moderna que l'acosti als temps actuals, explorant totes les maneres possibles de fer la posada en escena, sense que la paraula del bard perdi ni un bri de la seva càrrega poètica.

El resultat artístic, tal i com ja hem pogut comprovar en anteriors edicions de Temporada Alta (*Conte d'hivern*, *L'amansiment de la fera*, *Ricard III*), són excel·lents, destacant molt especialment el magnífic treball interpretatiu dels actors de la companyia.

Henry V explica la història del guerrer més gran de la tradició anglesa, es tracta d'un viatge que du a l'espectador dels passadissos de Westminster als camps de França, a Azincourt, on tindrà lloc el deueniment d'un poder formidable.

Dani Chicano

Foto: Manuel Harlan

HENRY V DE PROPELLER

“Nosaltres pocs, feliços pocs, nosaltres colla de germans”. Aquest verset d’un dels monòlegs més coneguts de Shakespeare, el discurs de Sant Crispí amb què el rei *Henry V* anima el seus soldats abans de la batalla d’Azincourt (*Henry V*: Acte IV. Escena 3), bé podria ser –extraient-ne oportunament tota connotació bèl·lica– el lema dels Propeller, la companyia anglesa dedicada a representar les peces del bard. I és que un altre tret distintiu d’aquesta formació masculina –que interpreta els personatges femenins des de l’emoció del text i no des de la paròdia–, és la continuïtat: tot actor escollit per a un paper en una producció pot comptar amb formar part de la producció següent; es dona, doncs, una mena de “pacte entre cavallers”.

Foto: Manuel Harlan

De la mà del seu director, Edward Hall, exploren la relació entre text i posada en escena amb rigoroses aproximacions d'estètica moderna que acostumen a ser molt físiques i a incloure referents musicals i cinematogràfics.

Temporada Alta ja els ha programat en tres ocasions: el 2005 amb *The Winter's Tale*, un muntatge de contrastos on l'Hermione de Simon Scardifield ens emocionava en una Sicília tenebrosa que donava pas a una Bohèmia d'allò més alegre; el 2006 amb *The Taming of the Shrew*, un joc dramàtic de la companyia que començava al vestíbul del Teatre de Salt i que prenia forma de rodeo amb Petruchio vestit de cowboy; i l'any passat amb *Richard III*, la sanguinària producció en clau d'humor protagonitzada per un malvat híbrid entre un nazi de manual i un replicant a l'estil Blade Runner.

Henry V va ser el primer muntatge de la companyia: es va estrenar al Watermill Theatre de Newbury el 1997. Enguany els Propeller tornen amb una nova producció d'aquesta peça històrica que Shakespeare dedica a l'ex-dissolut príncep Hal reconvertit en rei exemplar.

Foto: Manuel Harlan

Un heroi justicier

Un altre Edward Hall, l'autor de la crònica *The Union of the Two Noble and Illustre Famelies of Lancaster and Yorke* (1548) descriu el protagonista com un heroi justicier: “era compassiu amb els ofensors, caritatiu amb els necessitats, imparcial amb tots, fidel als seus amics i ferotge amb els seus enemics”. Efectivament, a l'obra es mostra inflexible amb els traïdors (II.2) i no dubta en ordenar l'execució dels presoners francesos (IV.6), massacre aquesta última que les dues patriòtiques versions cinematogràfiques de la peça, la de Laurence Olivier (1944) i la de Kenneth Branagh (1989), ometen.

En el moment d'escriure aquestes línies, el nou *Henry V* encara no s'ha estrenat i no sabem, per tant, si serà un altre exercici de patriotisme, si el nacionalisme creixent arreu hi tindrà un paper important, o si per contra Edward Hall i els seus jugaran amb el text, de la mateixa manera que Shakespeare va jugar amb les pilotes de tennis (I.2), i en faran una lectura irònica. El que està clar és que es tracta d'una de les propostes ineludibles d'aquesta nova edició del festival.

Begoña Barrena

Foto: Manuel Harlan

EL DIRECTOR HA DIT...

Propeller és una companyia masculina que aposta per un enfocament rigorós als textos de Shakespeare, però amb una estètica modernitzada. Busquem totes les maneres possibles d'adaptar els aspectes físics del muntatge a la poètica del text, deixant tota la llibertat possible a l'actor perquè expliqui la història.

La companyia és tal com haurien de ser totes les companyies: està definida per la gent que la forma, sense que ningú en sigui l'amo. De fet, em resulta complicat descriure Propeller durant els períodes de transició entre espectacles, ja que tan sols prenc consciència de la nostra identitat quan observo la nostra feina.

Volem redescobrir Shakespeare simplement fent les obres com creiem que s'han de fer: amb molta claredat, ritme i tanta imaginació com sigui possible en la posada en escena. No volem fer-les "accessibles", ja que això implicaria 'abaixar-ne el nivell' per fer-les més entenedores, i no és així com són. Volem seguir desenvolupant la nostra feina tant a nivell nacional com internacional, arribant a tots els públics possibles per créixer com a artistes i com a persones. Ens delim per explorar la riquesa de les obres de Shakespeare i, si ho seguim fent amb rigor i inventiva, estic segur que la companyia continuarà creixent, com espero que també ho faci el nostre públic.

Aquesta temporada us presentem *Henry V*, una obra plena de passió i sorpreses. Emocionant, inquietant i profundament humana, *Henry V* desperta el nostre fervor nacionalista i és sens dubte una de les obres clàssiques més importants en llengua anglesa sobre el tema de la guerra.

Durant els darrers 15 anys Propeller ha representat obres de Shakespeare en més de 22 països i davant milers de persones. L'autor és avui dia més popular que mai, i estic molt content de poder dir que, des de Girona fins a Nova Zelanda, Xina i més enllà, tant Shakespeare com Propeller estan de moda.

Edward Hall

ENRIC V

El tema de les lluites civils va ser una preocupació constant de William Shakespeare. A les obres històriques, dramatitza més un segle de la història d'Anglaterra (des del 1377 al 1485), amb els títols de *Ricard II*, *Enric IV* (dues parts), *Enric V*, *Enric VI* (tres parts) i finalment *Ricard III*. Enric IV va usurpar el tron a Ricard II, i va ser succeït pel seu fill Enric V, quan aquest tenia 25 anys. El regnat d'aquest rei (1413-1423) va ser curt, però espectacular. La seva eficaç política exterior va posar fi a les querelles internes, i va portar la glòria al seu país. Però, passats aquests deu anys, el regnat del seu fill, Enric VI, va viure la pitjor de les guerres civils, la de les Dues Roses, anomenada així per l'emblema de les dues cases litigants: la de York (la rosa blanca) i la de Lancaster (la rosa vermella). Aquesta guerra es va acabar amb la derrota de Ricard III.

Tan bon punt va ser rei. Enric V de Lancaster trenca l'amistat que havia tingut durant anys amb Falstaff, el seu company de tavernes i barriles. i el desterra. Falstaff no ho entén i mor de pena. La segona acció d'Enric és la d'executar tres traïdors que haurien portat altra vegada vells problemes interns al seu reialme. D'aquesta manera comença a mostrar la fortalesa del seu caràcter. Immediatament després, declara la guerra a França sobre una base genealògica (històricament dubtosa). Després de la famosa batalla d'Agincourt, és proclamat rei de França i es casa amb Caterina, la filla del rei francès, la qual, un cop vídua es casaria amb Owen Tudor, inaugurant així la dinastia que porta aquest nom.

L'obra, *Enric V*, està basada en les *Cròniques* de Holinshed, que no es caracteritzen tant per la fidelitat històrica, com pel desig de complaure a la casa Tudor, que les hi va encarregar, la qual estava més interessada a projectar una llum favorable sobre els Lancaster i blasmar els York i, per això mateix, presenta Ricard III com l'encarnació del mal. Però les obres històriques de Shakespeare no són la mera dramatització del les *Cròniques*. La seva intenció és presentar històries i crear obres d'art a partir dels pretextos que li forneixen les *Cròniques*. Això vol dir que cada obra té la seva unitat i es pot llegir o veure representada sense l'ajuda de les altres obres històriques.

Enric V té una qualitat quasi mítica, no tant sols perquè tanca la tetralogia lancastriana, sinó també perquè traspua la gran personalitat del rei, cosa que ha fet que sovint de la considerés com una obra amb finalitats patriòtiques, però si escoltem bé la tonalitat del seu llenguatge, també sentirem també com una veu subjacent ens parla dels horrors amb que Anglaterra castiga i sotmet França,

Salvador Oliva, traductor de l'obra de W. Shakespeare

LLEGENDA I REALITAT A *HENRY V*

Quan el 1599 Shakespeare va escriure *Henry V*, el personatge central de l'obra ja era considerat gairebé una llegenda: el príncep pròdig que miraculosament semblava haver-se transformat en l'heroic rei-guerrer que guanyà la batalla d'Agincourt. La història era molt semblant a la de les cròniques de Hall i Holinshed, però també d'altres fonts més populars, com les balades i les obres de teatre. Hi havia com a mínim ja dues obres (probablement més) sobre *Henry V* abans de la de Shakespeare. És possible que en el reestructurat món de 1599 (data de la possible primera representació d'*Henry V*) els amants del teatre es trobessin amb un retrat d'*Henry V* semblant al que els era familiar? En certa manera sí. El Cor conté alguns dels versos més magnífics i eloqüents de l'obra de Shakespeare. Si voleu un retrat del llegendari rei-heroi, aquí el trobareu; però la visió idealista del Cor es juxtaposa constantment amb escenes de realisme polític i psicològic, ja des de bon principi.

Després de l'obertura panegírica del Cor, què veu el públic? No pas el Rei en la seva glòria, sinó dos polítics religiosos a la defensa d'un possible atac a les finances de l'església, oferint a Enric un suborn perquè envaeixi França. És important destacar que l'efecte no és del tot irònic o cínic: veiem que el rei Enric no es deixa comprar fàcilment. Interromp el xarlatanisme de l'Arquebisbe sobre la llei Sàlica amb una pregunta directa i incisiva: 'Tinc autoritat moral i legal per a fer-ho?' En rebre la confirmació esperada, fa entrar l'ambaixador francès, que arriba oferint-li unes pilotes de tennis cortesia del Delfí i un missatge burlesc dient que 'no podrà celebrar les seves orgies en aquells ducats'. Enric senyala que el Delfí, en ridiculitzar els 'nostres dies de dissipació', no s'adona de les conseqüències – és a dir, que les seves paraules provoquen un sentiment comú d'afectació que serà de gran utilitat per als seus soldats, especialment a Agincourt. El seu discurs aleshores es transforma en una amenaça sofisticada de revenja cap als insults del Delfí, amb la corresponent invasió de França: fa que sembli que la invasió és el *resultat* de la burla del Delfí, quan en realitat la decisió ja estava presa. Aquest hàbit de prendre decisions i després buscar-ne el motiu és característic del procés mental del Rei.

Quelcom semblant té lloc durant el setge de Harfleur. En primer lloc, en la seva crida a les tropes ('Un cop més abusant de la seva confiança') es projecta com el rei-guerrer heroic que descriu el Cor. Però quan amenaça els habitants de Harfleur, el seu discurs adquireix un to ben diferent. Mentre evoca vívidament la violació i el pillatge que els espera, els pregunta: 'Quina culpa en tinc jo, *si vosaltres mateixos en sou la causa?*' Si pateixen el setge, és només per culpa seva. El mateix fa

amb la manca de compassió mostrada als tres conspiradors. En el típic joc del gat i la rata, Enric els ofereix la possibilitat que cadascun d'ells recomani el perdó d'un altre. Però s'hi neguen, de manera que quan ells mateixos demanen clemència, pot respondre: 'La clemència era amb nosaltres però s'ha esfumat / Segons el vostre consell, ha estat suprimida i aniquilada'. Com a Harfleur, i com amb les pilotes de tennis del Delfí, es fa el desentès a l'hora de prendre decisions difícils; la culpa és dels altres, no seva.

Aquesta qüestió sobre les responsabilitats d'un Rei pren importància en la grandiosa escena principal de l'obra, la nit abans d'Agincourt. En la introducció, el Cor es mostra d'allò més eloqüent descrivint 'l'esplendor universal del Rei, com el sol', de tal manera que els soldats poden veure 'la seva brillantor en plena nit'. El públic, en canvi, veu quelcom més complex. Comença una discussió entre el soldat Williams i el Rei Enric, disfressat, sobre fins on arriba la responsabilitat d'un rei envers els seus soldats i llurs ànimes. En Williams diu: 'si aquests homes no tenen una mort digna, serà un assumpte espinós per al Rei que n'és responsable'. Enric conclou que 'El deure de cada individu és el deure del Rei, però l'ànima de cada individu és seva i de ningú més'. Això no acaba de respondre a la pregunta sobre l'abast de la seva responsabilitat, però, tal com afirma Alvin Kernan, 'cap dirigent de cap Estat pot respondre a aquest tipus de preguntes'.

Potser el discurs més remarcable d'Enric en aquesta escena és quan prega a Déu perquè no es vengui d'ell pels pecats que va cometre el seu pare en destronar el Rei Ricard II. Enumera tot el que ha fet per intentar compensar-ho, com tornar a enterrar el cos de Ricard a l'Abadia de Westminster o pagar perquè es resin oracions i es celebrin misses en honor a la seva ànima. Conclou:

More will I do,
Though all that I can do is nothing worth,
Since that my penitence comes after ill,
Imploring pardon.

Faré el que calgui,
Malgrat que tot el que pugui fer jo no tingui prou valor,
Car la meva penitència ve després de la malaltia,
Implorant el perdó.

Aquest és potser el moment en què veiem més clarament l'ésser humà, en contrast amb el polític eficient. 'Faré el que calgui': sona gairebé com si intentés pactar amb Déu. Això seria típic del líder polític que veiem en les aparicions públiques, però llavors es produeix un estrany esfondrament agonitzant, com si Enric sentís que els seus esforços seran en va, una actitud que, sens dubte, no era la més positiva per enfrontar-se als valents francesos a Agincourt. Però com és natural en ell, finalment deixa de banda els dubtes, es calma i conclou: 'El dia, amics meus, i tots els meus afers, m'esperen'.

D'aquesta manera aconseguix inspirar les tropes amb el seu discurs del 'Dia Crispí', i també pot, en plena batalla, ordenar sense pietat el sacrifici dels presoners francesos (perquè s'han convertit en una càrrega militar). A l'escena següent, en Fluellen descobreix que els desertors de l'exèrcit francès han massacrat els traginers, 'per això el Rei ha ordenat que cada soldat degollés el seu presoner. Oh, quin Rei tant intrèpid!'. Això aporta un ressò interessant de l'escena de les pilotes de tennis. De fet, la matança dels presoners té lloc *abans* que es descobreixi la mort dels nois; en Fluellen, com anteriorment el seu Rei, atribueix un motiu posterior a un fet que ja ha succeït.

En el festeig d'Enric amb la princesa francesa hi ha certament un punt d'encant i d'humor, però també una manifestació del sentit pràctic de les realitats polítiques del Rei. Perquè la princesa de França és 'la nostra gran prioritat', i cap al final de l'escena diu que havia de ser una bona 'engendradora de soldats', sens dubte unes paraules força dures i gens romàntiques. I va resultar ser una bona 'engendradora de soldats', la Kate? A l'Epíleg, el Cor parla d'Enric com 'l'Estrella d'Anglaterra', però també adverteix que el seu fill va ser *Henry VI*, 'L'estat del qual va ser controlat per diverses mans / Que van perdre França i van fer sagnar Anglaterra': el matrimoni entre Enric i Catalina va acabar amb la Guerra de les Dues Roses. Resulta interessant que fins i tot el Cor finalment posa de manifest els aspectes no heroics que hem anat observant durant tota l'obra: en els darrers moments, els ideals llegendaris i les realitats més pràctiques van finalment de la mà.

Roger Warren, adaptador del text

FITXA

Direcció: **Edward Hall**

Disseny: **Michael Pavelka**

Il·luminació: **Ben Ormerod**

Música: **Propeller**

“Te Deum” i “Non Nobis” **escrits i arranats per Nicholas Asbury**

“Requiem” **escrit i arranjat per Gunnar Cauthery**

So **David Gregory**

Adaptació del text **Edward Hall i Roger Warren**

REPARTIMENT

Arquebisbe de Canterbury **Gunnar Cauthery**

Bisbe d'Ely **Robert Hands**

Rei Enric V **Dugald Bruce-Lockhart**

Duc d'Exeter, el seu oncle **Chris Myles**

Compte de Westmorland **Dominic Thorburn**

Montjoy, ambaixador francès i herald **Nicholas Asbury**

Nym **Finn Hanlon**

Bardolph **Gary Shelford**

Pistol **Vince Leigh**

Mistress Quickly, la seva esposa **Tony Bell**

Noi **Karl Davies**

Compte de Cambridge **Richard Dempsey**

Lord Scroop **Karl Davies**

Sir Thomas Greu **Nicholas Asbury**

El rei de França **John Dougall**

El delfí **Gunnar Cauthery**

El condestable de França **Robert Hands**

El duc d'Orleans **Richard Dempsey**

El governador de Harfleur **Dominic Thorburn**

Fluellen, un capità de l'exèrcit del Rei Enric **Tony Bell**

Catalina, la princesa de França **Karl Davies**

Alice, la seva serventa **Chris Myles**

Sir Thomas Erpingham **John Dougall**

Bates, soldat anglès **Gary Shelford**

Williams, soldat anglès **Ben Allen**

Compte de Salisbury **Finn Hanlon**

Duc de York **John Dougall**

Monsieur Le Fer **Dominic Thorburn**

Duc de Burgundy **Richard Dempsey**

Els CORS i altres elements musicals són interpretats pels membres de la companyia.

EQUIP

Reil·luminació gira **Christoph Wagner**

Director adjunt **Paul Hart**

Director de producció **Nick Ferguson**

Supervisora de vestuari **Hannah Lobelson**

Agent de la companyia **Nick Chesterfield**

Directora d'escena **Laura Routledge**

Subdirectora d'escena **Eleanor Randall**

Directora d'escena auxiliar **Janine Bardsley**

Encarregada de vestuari **Bridget Fell**

Màrqueting i publicitat **Clair Chamberlain i Stephen Pidcock The Corner Shop pr**

Productor Executiu **Caro MacKay**

Assessor cultural **William Wollen**

Productor executiu de The Touring Partnership **Geoffrey Rowe**

Fotògraf de producció **Manuel Harlan**

Fotos assajos **Dominic Clemence**

Decorats i attrezzo **TR2, Theatre Royal Plymouth Production Centre**

Transport **Paul Mathew Transport Ltd**

Equip d'il·luminació **Stage Electrics**

Equip de so **Stage Sound Service**

Agraïments **Lisa Aitkin, Kim Alwyn, David Bolas i Henry Jones de British Military Fitness, Sally Hague, Angie Kendall, J.Price de Bath Ltd., James Shepherd, Tactical Aid Unit i Clayton Brook**

Producció

www.propeller.org.uk

Espectacle inclòs a

HENRY V, de William Shakespeare

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

ESPECTACLE EN ANGLÈS AMB SOBRETÍTOLS EN CATALÀ

<p>Dia i hora 6 de desembre, 18h 7 de desembre, 21h</p> <p>Lloc Teatre Municipal de Girona</p>	<p>teatre T</p>
<p>Durada 2h 25min (amb entreacte)</p>	<p>Preu 32/20/16/8 €</p>

PROPELLER

PRODUCCIONS

2010-2011 *Richard III (Ricard III)* i *The Comedy of Errors (La comèdia dels errors)*, en col·laboració amb The Touring Partnership, gira nacional i internacional i Londres.

2010 *Pocket Dream* (“somni de butxaca”), una versió de 60 minuts del nostre *A Midsummer Night's Dream (Somni d'una nit d'estiu)* per a escoles i petits teatres, gira per Regne Unit i Londres.

2008-2009 *The Merchant of Venice (El mercader de Venècia)* i *A Midsummer Night's Dream*, Londres, gira nacional i internacional.

2006-2007 *Twelfth Night (Nit de reis)* i *The Taming of the Shrew (L'amansiment de la fúria)* Stratford upon Avon (RSC), Londres, gira nacional i internacional.

2005 *The Winter's Tale (Conte d'hivern)*, gira nacional i internacional.

2003 *A Midsummer Night's Dream* Londres, gira nacional i internacional.

2002 *Rose Rage* (“fúria rosa”, adaptació de la trilogia sobre *Henry VI*), gira nacional i Londres.

2001 *Rose Rage*, gira nacional.

1999 *Twelfth Night* al Waternill Theatre, Newbury.

1998 *Henry V (Henry V)* i *The Comedy of Errors*, gira nacional i internacional.

1997 *Henry V* al Waternill Theatre, Newbury.

Les produccions de Propeller estan dirigides per Edward Hall, i compten amb el disseny d'escenografia i vestuari de Michael Pavelka i el disseny d'il·luminació de Ben Ormerod.

Propeller ha actuat a les següents sales de Londres: Hampstead Theatre (2011, *Richard III* i *The Comedy of Errors*), Southbank Festival (2011, *Pocket Dream*), Hampstead Theatre (2010, *Pocket Dream*) The Rose Theatre (2009, *The Merchant of Venice* i *A Midsummer Night's Dream*), Old Vic Theatre (2007, *Twelfth Night* i *The Taming of the Shrew*), Comedy Theatre (2003, *A Midsummer Night's Dream*), Theatre Royal Haymarket (2002, *Rose Rage*).

Propeller ha fet gires internacionals per Austràlia, Xina, Espanya, Mèxic, Les Filipines, Sri Lanka, Bangla Desh, Malàisia, Xipre, Irlanda, Tòquio, Polònia, Alemanya, Itàlia, Malta, Hong Kong i els EUA.

PREMIS I MENCIONS

2007 Premi Obie de Nova York per a *The Taming of the Shrew*.

2007 Nominació al premi Drama Desk de Nova York per al Millor Remuntatge d'una obra, *The Taming of the Shrew*.

2007 Nominació al premi Drama Desk de Nova York a la Millor Música, *The Taming of the Shrew*.

2005 Nominació al premi de teatre TMA al Millor Director, Edward Hall per *The Winter's Tale*.

2004 Nominació al premi Jeff de Nova York al Millor Disseny d'Il·luminació, Ben Ormerod per *Rose Rage*.

2004 Guanyador del Premi Jeff de Nova York com a Millor Director, Edward Hall per a *Rose Rage*.

2004 Nominació al premi Drama Desk de Nova York a la Millor Producció per a *A Midsummer Night's Dream*.

2003 Premi de teatre TMA a la Millor Producció en Gira, *A Midsummer Night's Dream*.

2003 Nominació al premi Manchester Evening News a la Millor Producció en Gira, *A Midsummer Night's Dream*.

2003 Premi Whatsonstage.com a la Millor Companyia, *A Midsummer Night's Dream*.

2002 Premi de teatre Barclays a la Millor Producció en Gira, *Rose Rage*.

2002 Nominació al premi Olivier a la Millor Director, Edward Hall per *Rose Rage*.

1999 Premi de teatre Barclays al Millor Director, Edward Hall per *Twelfth Night*.

LA PREMSA HA DIT...

La versió de l'*Henry V* de William Shakespeare que fa la Propeller Theatre Company amb un repartiment exclusivament masculí no només és una producció fantàstica, sinó que a més es tracta d'una absoluta obra mestra teatral. Ho dic ja de seguida perquè hi ha tant a comentar sobre aquesta brillant i sublim producció que probablement no hi hagi espai suficient per a incloure-ho tot.

Des del moment de l'entrada a l'auditori, és remarcable que l'inhòspit pòrtic metàl·lic que rodeja l'escenari i quatre caixes de municions són gairebé els únics elements que vesteixen un escenari pràcticament nu. Una asta guarnida amb la bandera de St. Jordi és l'única nota discordant en una simetria gairebé perfecta. De sobte, des del fons de l'auditori, el so d'uns soldats cantant omple el teatre. Així comença una producció que aprofita tots els racons de l'auditori per representar aquesta narració històrica.

Les primeres paraules de l'obra animen el públic a deixar volar la imaginació per ajudar a crear els cavalls, els centenars de soldats i la resta d'instruments de batalla que els confins d'un teatre no poden albergar. Seguidament, amb l'ajuda d'aquests petits elements, 14 actors sublims aconsegueixen generar la il·lusió de tot, des d'un avió que creua el Canal de la Mànega fins a una torre de vigilància al camp de batalla a Agincourt.

El director Edward Hall, recentment nominat com a millor director en la gala d'enguany dels premis *Evening Standard*, i el dissenyador Michael Pavelka cuiden fins l'últim detall d'aquest muntatge. El text ha estat editat per en Roger Warren, que li dona fogositat i dramatisme, mentre que en Ben Ormerod i en David Gregory, que han dissenyat la il·luminació i el so amb el propòsit de fer créixer la intensitat de cada escena, aconsegueixen donar a l'obra un toc de realisme potent i brillant.

La majoria d'actors interpreten diversos papers i, no obstant això, aconsegueixen perfilar cadascun dels personatges d'una manera clara i única que val la pena remarcar, sobretot en Dugald Bruce-Lockhart que, com és costum, està majestuós en el paper principal. En Tony Bell en el paper de Mistress Quickly interpreta a una dona d'aspecte insòlit, igual que en Chris Myles, que interpreta simultàniament els personatges del Duc d'Exeter i la serventa francesa Alice, lluint un bigoti i un uniforme de soldat al tors damunt d'una faldilla a mitja cama.

Seria injust destacar alguna de les actuacions per damunt de la resta en aquesta companyia amb tant de talent. Tot i així, cal dir que en Karl Davies està simplement genial en els tres papers que interpreta. L'escena on apareix com la princesa Catalina de França, que intenta aprendre's els noms anglesos de diverses parts del cos de la seva serventa Alice mentre gaudeix d'un bany, és realment còmica.

Tots els actors són també grans cantants i músics i, a banda d'interpretar diverses cançons durant tota l'obra, des d'un rèquiem fins a "London Calling" de The Clash, també entretenen el públic durant el descans. Amb l'objectiu de recaptar diners per a Lifeworks, una organització caritativa que ajuda els nens amb necessitats especials, interpretant cançons com "Wild rover" i "Sloop John B" van

aconseguir que tot el vestíbul cantés amb ells i que la gent col·laborés de manera generosa amb aquesta bona causa.

Whatsonstage.com amb relació a HERNY V

“Propeller s’ha convertit en una de les companyies teatrals més magnífiques i úniques del país.”

“Propeller has become one of the finest and most distinctive acting ensembles in the country.”

TheDailyTelegraph

“Propeller ha fet entrar Shakespeare al segle XXI a contracor i protestant.”

“Propeller have brought Shakespeare kicking and screaming into the 21st Century.”

Metro

“Sota la direcció d’Edward Hall, la companyia Propeller s’especialitza en el Shakespeare de puny americà que extreu la cruesa de sota el lirisme. Divertides, grotesques, pujades de to: les produccions responen a totes aquestes expectatives. Però també garanteixen que se t’enganxi la rialleta. La poesia pot ser bonica; la comèdia, decididament, no n’és.”

“As directed by Edward Hall, the Propeller Company specializes in knuckle-duster Shakespeare that digs for the harshness beneath the lyricism. Funny, antic, bawdy: the productions are all these expected things. But they also make sure that the chuckles stick in your throat. The poetry may still be pretty; the comedy definitely is not.”

New York Times

“Diuen que el cel ens reserva una Nit de Reis [Twelfthnight] perfecta. Mentrestant, també n’hi ha una de magnífica a la sala TheCut.”

“They say there is a perfect Twelfth Night laid up for us in heaven. In the meantime there is a magnificent one available in The Cut.”

The Guardian amb relació a TWELFTH NIGHT

“... el repartiment exclusivament masculí no fa altra cosa que afegir capes de desorientació sexual. La companyia fa un ús fantàstic de la música durant tota l’obra per crear una atmosfera màgica.”

“... *the all-male cast only adds to the layers of sexual disorientation. The company uses music beautifully throughout the production to create a magical atmosphere.*”

Financial Times amb relació a *TWELFTH NIGHT*

“La posada en escena de Hall projecta brutalitat, però l’enquadra i, en fer-ho, planteja preguntes sobre d’on prové. És un enfocament potent i pertorbador.”

“*Hall’s staging discharges the brutality, but frames it and so raises questions about where it comes from. It is a powerful, unsettling approach.*”

Financial Times amb relació a *THE TAMING OF THE SHREW*

“Això és Shakespeare tal com s’hauria de fer: ràpid, sinuós i sorprenent.”

“*This is Shakespeare as it should be done – fast, sinuous and surprising.*”

The Independent * * * * amb relació a *RICHARD III* i *THE COMEDY OF ERRORS*

“Si veieu la despreocupada i entretinguda *The comedy of errors* o la sanguinària *Richard III* per separat tindreu una nit fantàstica, però si les veieu seguides copsareu un món trastocat per la violència.”

“*See the blissfully entertaining Errors or this bloodiest of Richards alone, and you will have a great night, but see them in tandem and you get a sense of a world driven mad by violence.*”

TheGuardian ****

“Propeller fa percebre l’agudesesa, contemporaneïtat i urgència de Shakespeare sense regatejos lingüístics ni retallades indegudes. I, per al públic jove, no em puc imaginar una introducció més apassionant al nostre més gran dramaturg.”

“Propeller makes Shakespeare feel sharp, contemporary and urgent without skimping on the language or cutting corners. And for young audiences, I can’t imagine a more exciting introduction to our greatest dramatist.”

The Stage

“La sensació preponderant és la d'un Shakespeare bategant de vida muscular: fresc, físic i absolutament modern... a Propeller hi ha molt més que nois amb talons.”

“The overriding feeling is of a Shakespeare pulsing with muscular life – fresh, physical and utterly modern... there's far more to Propeller than boys in high heels”

The Independent

“Propeller té la reputació de fer unes posades en escena intel·ligents i enèrgiques, no mancades de cert rebombori... Mentre que el repartiment exclusivament masculí, sovint, aporta punts de vista interessants...”

“Propeller has gained a reputation for intelligent, vigorous stagings that involve the minimum of fuss... The all-male casting, meanwhile, often brings interesting insights...”

The Financial Times

“Hi ha massa detalls intel·ligents ficats en aquest *tour de force* de tres hores com per fer-los justícia com cal... intel·ligent, agut i pertinent.”

“There are too many insightful details crammed into this three-hour tour de force to do sufficient justice to ... intelligent, witty and apposite.”

The Daily Telegraph***** amb relació a RICHARD III

“Una recreació brillant i impactant.”

“A shocking, brilliant re-creation.”

The Sunday Times ***** amb relació a RICHARD III

“La posada en escena intel·ligent i expressionista d’Edward Hall és tremendament impactant. Cínica i d’una crueltat freda, presenta una excel·lent dicció en vers.”

“Edward Hall’s intelligent expressionist staging has huge impact. Cynical and coolly cruel, it features excellent verse speaking”

Whatsonstage.com amb relació a RICHARD III

“Aquesta imaginativa companyia presenta la producció més excitant i díscola que probablement mai veureu. Vertaderament hipnòtica.”

“This inventive company brings the most thrilling, and the most wayward, production you are ever likely to see - truly mesmerizing.”

British Theatre Guide

“Per cargolar-se de riure... un toc de genialitat... tot plegat és un plaer enorme elaborat per esclatar amb gags visuals i sonors. Despreocupació salvatgement excitant i carregada de testosterona...Tots tenen una interpretació afinada, no es perd cap oportunitat de fer gatzara. És un crit categòric.”

“Packed to bursting with sight-gags, sound-gags and a riotously sexy, testosterone-charged devil-may-care ... Everyone’s on song, not an opportunity for mirth is missed. It’s an unmitigated hoot.”

TheDailyTelgraph***** amb relació a THE COMEDY OF ERRORS

“Despreocupadament entretingut... la cosa més divertida i absurda que he vist mai.”

“Blissfully entertaining ... the funniest and most farcical I’ve seen”

TheGuardian**** amb relació a THE COMEDY OF ERRORS

“La companyia masculina d’Edward Hall és el millor que hi ha.”

“Edward Hall’s all-male ensemble is as good as they come”

*TimeOut, New York*****

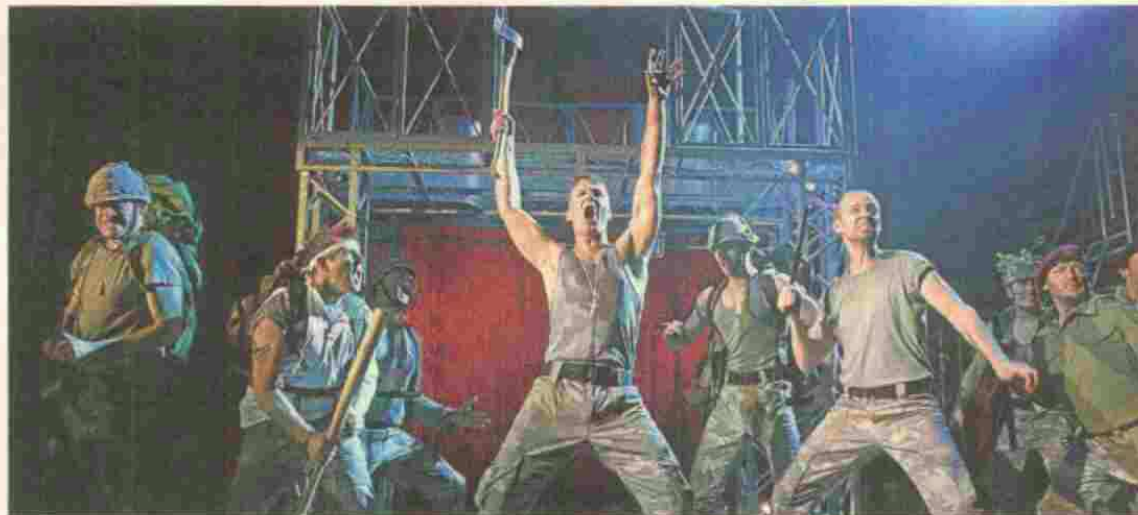

“Enginyosa, accessible i sempre fidel a l’esperit de Shakespeare. Surts de les funcions marejat per l’entusiasme i per la pura imaginació salada d’Edward Hall i la seva companyia excepcional.”

“... ingenius, accessible and always true to the spirit of Shakespeare. You leave these productions reeling with excitement and the sheer inventive panache of Edward Hall and his crack company.”

*TheDailyTelegraph****** amb relació a *RICHARD III* i *THE COMEDY OF ERRORS*

QUE FEM, La Vanguardia, 02/12/2011

EL DIA DE L'ORGULL BRITÀNIC

ELS ACTORS DE L'ESPLÈNDIDA COMPANYIA PROPELLER ENS PRESENTEN EL MÉS PATRIÒTIC DELS REIS SHAKESPEARIANS

 Heu vist *Anonymous*, la recentment estrenada pel·lícula de Roland Emmerich, que especula sobre la possibilitat que Shakespeare no hagués escrit cap de les obres que se li atribueixen? Especulacions delirants a banda, *Anonymous* ens permet assistir (i aquest és sens dubte un dels millors moments del film) a l'estrena de *Henry V*. I ens permet entendre per què, des de llavors, les paraules que el monarca dirigeix als seus soldats abans d'enfrontar-se als francesos a la batalla d'Azincourt, el cèlebre discurs del dia de Sant Crispí (el dia que va tenir lloc el combat de què els anglesos van sortir victoriosos), s'ha convertit en un model perfecte d'arenga patriòtica capaç de despertar l'orgull nacional adormit del súbdit més escèptic. El crescendo amb què el monarca va embolicant els sol-

dadets i la manera com els va fent sentir actors d'una gesta comuna que agermana i dignifica tots els que hi han participat, és una peça magistral d'oratoría escènica. I, si ho voleu, un no menys magistral exercici de manipulació política perfectament adaptable a qualsevol moment històric: només cal recordar les connotacions clarament antialemanyes que aquestes paraules adquirien en plena Guerra Mundial, quan Laurence Olivier va filmar el 1944 la seva estupenda adaptació cinematogràfica de l'obra.

AMB THE CLASH ES COMBAT MILLOR

Ja sabeu que quan es tracta de l'extraordinària companyia Propeller, dirigida per Edward Hall (la mateixa que ja ha enlluernat al Temporada Alta amb *Richard III*, *Conte d'hivern* i *L'amaniment de la fera*), l'exèrcit torna a ser cosa d'homes, perquè aquí,

i com passava en temps de Shakespeare, no s'hi pot allistar cap actriu. La qual cosa no treu que, un cop finalitzada la batalla –un combat on sonen cançons de The Clash cantades a cappella i en què hi ha tanta sang i fetge com en la seva versió de *Richard III*– hi hagi temps per galantejar amb princeses: cal recordar que l'escena de seducció i prometatge bilingüe que Henry manté amb Catherine de Valois és un fragment de comèdia a l'altura dels més divertits de Shakespeare. Fins i tot si resulta que Shakespeare no el va escriure. #0

HENRY V

De William Shakespeare. **Dir.:** Edward Hall. **Cià.** Propeller. **Int.:** D. Bruce-Lockhart, Vince Leigh, Tony Bell, Ben Allen. **Data:** 6 i 7/12. **Lloc:** Teatre Municipal de Girona. Plaça del Vi, 1. ☎ 972 41 90 10. € De 8 a 32 euros. ☉ Dt., 18 h; dc., 21 h.

TEMPORADA ALTA 2011 – FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA

Més informació

- www.temporada-alta.net
- www.facebook.com/temporadaalta
- www.twitter.com/temporadaalta
- www.flickr.com/photos/temporada-alta
- www.youtube.com/temporadaalta2011
- www.apuntsdetemporada.cat

Venda d'entrades a partir del 15 de setembre a les 10h

- Terminals ServiCaixa
- www.servicaixa.com i www.temporada-alta.net
- Telèfon: 902 33 22 11
- No s'admeten devolucions o canvis d'entrades
- Horari taquilles
 - o De forma excepcional, del 13 al 16 de setembre inclosos, l'horari de totes les taquilles, inclosa la de la Sala La Planeta, serà de 10 a 17h
 - o Teatre Municipal de Girona: de dimarts a divendres de 13 a 17h
 - o Auditori Palau de Congressos: de dimarts a divendres de 12 a 14h
 - o Teatre de Salt: de dimarts a divendres de 20 21h
 - o A tots els espais d'actuació, venda fins una hora abans de l'espectacle

Abonaments a partir del 13 de setembre a les 10h

- Només a taquilla i al telèfon 902 888 390
 - o AB 10: 25% de descompte. A partir de 10 espectacles
 - o AB 6: 20% de descompte. A partir de 6 espectacles

Descomptes (excepte espectacles de públic familiar)

- Aturats, jubilats, majors 65 anys, menors 26 anys, Carnet Jove, La Vanguardia i Club Tr3sC: 15% de descompte. Taquilles i canals.
- Alumnes UdG i socis GEiEG: 15 % de descompte.
- Qltura Jove: entrades a 3€ (limitades, per espectacles a Girona). Taquilla.

Persones amb mobilitat reduïda

Per tal de garantir una atenció adequada a les seves necessitats és recomanable trucar prèviament als telèfons de la sala corresponent.

Espais d'actuació

GIRONA

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA
Plaça del Vi, 1 – Tel. 972 419 018 / 019

AUDITORI DE GIRONA
Pg. de la Devesa, 35 – Tel. 872 08 07 09

SALA LA PLANETA
Pg. Canalejas, 3 – Tel. 972 20 77 54

CENTRE CULTURAL LA MERCÈ
Pujada de la Mercè, 12
Tel. 972 22 33 05

PAVELLÓ FONTAJAU
Av. J. Tarradellas, 22-24
Tel. 972 22 61 36

SALA PLATEA-TOURMIX
Jeroni Reial de Fontclara, 4
Tel. 972 22 72 88

CARPA DE CIRC
Rambla Xavier Cugat, 2

SALT

TEATRE DE SALT
Plaça Sant Jaume 6-8
Tel. 972 40 20 04

SALA LA MIRONA
Amnistia Internacional s/n.
Tel. 972 20 01 22

FACTORIA COMA CROS
Sant Antoni, 1

SANT GREGORI

ESPAI LA PINEDA
Zona La Pineda s/n - Tel. 972 22 61 36

CELrà

L'ANIMAL A L'ESQUENA
Mas Espolla, s/n

BESCANÓ

TEATRE DE BESCANÓ
Major, s/n - Tel. 972 44 00 05